A. M. Woody

„Počkám klidně
celou věčnost…“

NEJUŽITEČNĚJŠÍ Hráč

přeložila Jana Patschová

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

A. M. Woody

NEJUŽITEČNĚJŠÍ *Hráč*

Přeložila Jana Patschová

Copyright © 2025 by Amanda Woody,
Cover art © Jeff Östberg, 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Jana Patschová, 2026

ISBN 978-80-271-5413-5

Těm, kteří mají pocit, že uvízli v nekonečném koloběhu bolesti.
Těm, kteří v noci nemohou usnout a přemýšlejí,
proč by je vůbec někdo mohl milovat.
Těm, kteří mají pocit, že si nezaslouží čas ani péči jiných.
Těm, jejichž zdi jsou z oceli.
Nemusíte si laskavou a něžnou lásku zasloužit.
Jste jí hodni už jen proto, že existujete.

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Vezměte prosím na vědomí, že níže uvedený seznam obsahuje spoilery týkající se děje a postav. Pokud upozornění na obsah nepotřebujete, pokračujte rovnou k první kapitole, abyste se nepřipravili o napětí.

- Diskuze o traumatu a duševním zdraví a jejich zobrazení.
- Zmínky o šikaně a queerfobii (odehrávají se mimo hlavní děj, prostřednictvím vtíravých vzpomínek).
- Diskuze o groomingu a zneužívání v minulosti jedné z postav a jejich zobrazení. Tyto události začínají v době, kdy bylo oběti třináct let a pachateli sedmnáct. Emoční zneužívání je zobrazeno přímo v příběhu prostřednictvím manipulativních rozhovorů. Fyzické a sexuální zneužívání jsou zmíněny jako události, které se staly, ale nejsou přímo zobrazeny.
- Scény věnované těmto událostem nezacházejí do podrobných popisů ani se nesnaží čtenáře přenést „do samotného okamžiku“ minulého zneužívání.
- Postava pachatele se v příběhu objevuje opakovaně, příběh obsahuje napjaté scény mezi ním a obětí.
- Pachatel v jedné scéně oběť fyzicky omezuje (uchopí ji za paže) a v jiné shodí další postavu na zem.

1.
Cam

Masone Grayi, ta tvoje tvářička bude patřit mně.

Myslím to samozřejmě v dobrým. Měl jsem pár týdnů na to, abych se s novým nosičem vody fotbalovýho týmu Elwoodský střední trochu oťukal, a teď jsem se rozhodl, že mu dám možnost okusit, jaký je randit s takovým urostlým hochem jako já.

Mělo by to být nejsnazší „ano" za poslední roky. Já nikoho nemám. On je taky volnej – teda nejspíš. Já jsem neuvěřitelně atraktivní, on má dokonale symetrickej obličej. Já jsem velkým fanouškem všech pohlaví a on nosí čepice a duhový rukavice, takže bych se doopravdy divil, kdyby nebyl aspoň trochu na kluky.

A hlavně jsem si všimnul, že po mně Mason Gray taky pokukuje. Kdykoliv se z hřiště podívám jeho směrem, sleduje mě zpoza postranní čáry v tom svým dresu pro podavače vody a poklepává propiskou na desky s papírama. Očividně se snaží působit co nejvíc roztomile a křehce, aby přesně zapadl do tý svý vizáže jemnýho klučiny, ze který holky úplně šílí.

„No, Camerone," pronesl zdvořile minulej tejden, když jsem ho ohledně toho hladovýho pohledu konfrontoval. Na rtech mu pohrával úsměv, ale v jeho očích jsem ho hledal marně. „Dívám se na tebe nejspíš proto, že jsi quarterback, takže obvykle držíš míč."

Ta jeho očividná touha po mně už ho musí málem spalovat, takže zkrátím jeho trápení a dám mu šanci mě poznat. Jsem prostě dobrák od kosti.

„Odmítne tě," oznámí mi Darius – náš největší linebacker a kapitán týmu –, když si dáváme zahřívací kolečko po oválu kolem hřiště. Southfieldští Jestřábi ještě nedorazili, takže mám hromadu času na to, abych Masona ulovil, odvedl ho někam za tribunu a tam se s ním vášnivě líbal. Ostatně, je to většinou to první, co po mně moji partneři chtějí, takže jsem zcela připravenej to mít co nejdřív z krku – už jen proto, abych na něj mohl nerušeně zírat, aniž by mě kdokoliv označoval za úchyla.

„A proč by mě jako měl odmítnout?" zeptám se a drze se ušklíbnu. „Podle mě by to pro něj měla být čest. Je to po letech poprvý, co někoho zvu na rande já, a ne naopak."

Darius si z hnědýho čela otře krůpěje potu – nebo si možná masíruje spánky, protože ho ze mě prej každej tejden rozbolí hlava. „Promiň, ale můžeš mi říct, proč přesně musíš uhánět zrovna týpka, co má ve zvyku odpálkovat každýho, kdo s ním chce randit?"

„Kvůli tý jeho tvářičce."

„Co je s ní?"

„Je to prostě kvalita," odfrknu si – nechápu totiž, že si toho nevšiml sám. „A navíc se zdá, že má hebkou pleť."

A to je fakt. Na Masona se kouká líp než na kohokoliv jinýho, koho jsem kdy potkal. Jeho pleť je hladká a světlá jako slonovina, řasy má dlouhý a temně černý jako obsidián – přesně jako ty jeho neuvěřitelně jemný vlasy, který se mu na temeni věčně cuchaj. Má velký, kulatý a dokonale posazený oči medově hnědý barvy. Vzhledem k mojí živočišný potřebě na něj civět mi nezbývá než si přiznat, že mě zkrátka přitahuje.

Což znamená, že ten obličej prostě bude patřit mně.

„Nedělej to, Came," poprosí mě Darius a plácne mě mohutnou dlaní po rameni. „Tvoje ego budeme potřebovat na zápas."

Jako by snad mým neprůstřelným egem mohlo cokoliv otřást.

O pět minut pozdějc už si to vykračuju k Masonovi. Něco si čmárá do těch svých desek a dělá, že moji urostlou figuru periferně nevnímá, přestože mu tváře – vzhledem k mý blízkosti – patřičně zrudly. „Hele, nosiči vody," prohodím.

Mason mi věnuje jedinej krátkej pohled. „Ano, quarterbacku?"

V očích se mu zračí chlad, kterej v kontrastu s hřejivým odstínem jeho duhovek působí přímo podivuhodně. „Ty a já," oznámím mu a sebevědomě si zapíchnu palec do hrudi. „Já budu sluncem pro tvůj měsíc, když ty budeš přílivem pro mou pláž."

Sakra, tohle se mi povedlo.

Mason si mě měří zkoumavým pohledem. „Ty máš mrtvici, nebo co?" zeptá se nakonec.

Eh… hm. Takhle na moji poezii ještě nikdo nezareagoval. „Zvu tě na rande," vysvětlím pro případ, že by se snad v romantickejch dialozích neorientoval tak dobře jako já.

„Proč jako?" nechápe Mason.

Další odpověď, která mě totálně vyvede z míry. Začínám si připadat jako srnka, která se ocitla v záři reflektorů. Ale fajn, dobře, chce, abych se trochu snažil. Respektuju pravidla hry. „Protože jste mě očaroval, tělem i duší," pronesu a věnuju mu jeden ze svejch zářivejch úsměvů.

Mason zamyšleně přikývne. „Máš tu knížku rád?"

„Cože?"

„*Pýchu a předsudek* přece," upřesní a ani nemrkne.

Sakra. Samozřejmě že jsem si musel vybrat jedinýho člověka, co kdy četl tyhle romantický nesmysly. „To, že ta hláška nepochází z mý hlavy, ještě neznamená, že to nemyslím vážně," ohradím se.

„Dobře. Co konkrétně tě na mně tedy očarovalo, tělem i duší?“ zeptá se Mason, ve tváři tajemně příjemnej, nehybnej výraz.

Skoro mám pocit, že se začínám kroutit. Pár náhradníků, co se opodál chystaj do hry, nás poslouchá a pochechtává se. Zářivky, který osvětlujou stadion, se s bzukotem probouzej k životu, a přestože svítí na celej trávník i šedivý tribuny, mám pocit, že se rozsvítily jenom proto, aby upozornily na mě. „Tvůj obličej!“ vyhrknu.

Mason na mě zamrká.

„Prostě se mi hrozně líbí,“ vysvětlím. „Prosím, pojď se mnou na rande.“

Nejsem zvyklej se o cokoliv prosit, ale budiž, rozhodnu se, že mu dopřeju to potěšení.

Mason Gray svěsí útlý ramena, jako by si právě zhluboka povzdechl, načež ten svůj trýznivě pronikavej pohled sklopí zpátky k deskám. Za celou dobu nehnul ani brvou, přestože v něm teď musej šlehat plameny spalující vášně. Otevře pusu a já si olíznu rty s příchutí vanilky a vyčkávám.

„To je příšerný nápad, ale díky.“

Klídek, to je v pohodě, prostě jenom dělá drahoty. Což znamená, že musím přepnout do režimu svádění na plný pecky. „Mohl bych nějak změnit tvůj názor?“ zeptám se, nakloním se nad něj, věnuju mu vědoucí úsměv a významně zamrkám. Má ideální výšku na to, abych si mohl opřít bradu o jeho temeno. „Co ode mě žádáš, nosiči vody?“

„Trochu prostoru,“ odsekne Mason suše. „Přestaň na mě funět a běž si dát další kolečko.“

Mám pocit, že se snad zadusím. Sílící smích, ozývající se z hloučku třeťáků, mě pálí v uších jako kyselina. Trenér Barnett, kterej doteď opodál na někoho řval, ale přitom nás jedním uchem poslouchal, si začne mnout huňatý obočí. Nikdo z nich evidentně netuší, že jsme

právě uprostřed hry na kočku a myš – a Mason ji jen schválně natahuje, aby byl konečnej výsledek o to sladší.

„Že by tohle prostředí nebylo dostatečně romantický?“ zeptám se a nechám zaznít svůj okouzlující smích. „Vím o jedný dokonalý restauraci kousek odsud. Tlumený světlo svíček, tichá hudba, číšníci se sexy přízvukem. Můžu tě tam po zápase hodit?“

Všimnu si, jak Mason zatne svaly kolem čelisti. Zavře oči a přitiskne si desky k hrudi. „Camerone Morelli,“ pronese hlasem tak jemným, jako je on sám, „to bych radši hrál hlavní roli jako jedinej twink v pornu s celým tímhle fotbalovým týmem, než abych s tebou šel na večeři. Vysvětlil jsem ti to dost jasně?“

Já… to… nechápu. „Ty se mnou vážně nechceš jít na rande?“ zeptám se, abych se ujistil definitivně.

„Nechci,“ potvrdí mi.

„Jsi si jako… fakt jistej?“

Ta slova znějí uboze – a bohužel vycházejí z mých úst. Mason Gray na ně odpoví zdvořilým úsměvem, takovým tím, při kterým nejsou vidět zuby ani se nedělají vrásky, a odpoví: „Ano. Ale díky za nabídku.“

Co… co mám jako dělat?

Nakonec se rozhodnu, že si dám další kolečko, abych to ze sebe vypotil. Můj mozek se zoufale snaží uhasit požár po zkratu, kterej mu právě spálil všechny závity. Proč? Proč? Proč –

„Já ti to říkal,“ ozve se vedle mě Darius. Na spáncích se mu leskne pot. Drží se mnou tempo, přestože sprintuju po vnitřním okruhu dráhy ve snaze utéct vlastním démonům. „Stejně je mimo tvoji ligu.“

Zasípu na protest. Tuhle větu mi ještě nikdo neřekl – až doteď. Další slovní facka, tentokrát do druhý tváře. Kdo má oči, který lidi popisujou jako „azurový“, „blankytný“ nebo „safírový“ podle toho, jak zrovna svítí slunce? Koho zdobí zlatohnědý vlasy protkaný přirozeným

melírem? Kdo má tak dokonale vyrýsovaný břicho, že připomíná kamenný koryto potoka?

Aha. Takže Mason si myslí, že je pro mě až moc dobrej?

„Ne," opáčí Darius. „To ti říkám já. Je to fakt."

No dobře. Toho bude ještě litovat.

„Morelli, někdy mám pocit, že si vůbec neuvědomuješ, že přemejšlíš nahlas."

Dokončím kolečko. Kůže se mi leskne potem. Zamířím rovnou k Masonovi, kterej právě strhává fólii z balíku lahví s vodou. „Hele, nosiči vody," křiknu.

Hrudník se mu zvedne unaveným nádechem a on zakloní hlavu. Černý vlasy má sčesaný přes čelo, jako by mu je vytvaroval nějakej jemnej, lichotivej vánek. „Ano?" zeptá se s tím svým nesnesitelným klidem, jako by mě před chvílí nenakopal do koulí.

„Ty…" Slova se mi zadrhávají v krku.

„Já co?"

„Ty," podaří se mi nakonec vzpamatovat. „To nejsem dost sexy?" vyštěknu.

Několikrát zamrká, ale jinak ani nehne brvou. „Hm."

„Sexy," zopakuju netrpělivě.

„Jo, tohle jsem slyšel."

„Proto jsi mě odmítl?"

„Ne," odpoví.

„Takže *jsem* sexy?" dožaduju se odpovědi.

Než to Mason stihne potvrdit, vstoupí nám do rozhovoru Anup Kumar, náš wide receiver – hladce a bez varování. Jednou svalnatou paží obejme Masona kolem vyhublejch ramen a vřele ho stiskne. Rozcuchaný černý kudrny mu krotí šátek uvázanej kolem hlavy. „Ten kluk tě otravuje, brouku?" zeptá se přísně.

„To teda, a pořádně!“ vyštěknu. „Zeptej se Masona, proč mě tak nenávidí!“

„To ses musel úplně pomást, jestli si myslíš, že jsem mluvil na tebe, Came.“

„Ty šikanuješ našeho milovanýho asistenta, Morelli?“ Jody Jackson, punter a nejbledší blonďák na světě, se přitočí k Masonovi a láskyplně ho poplácá po čepici. „Nech Masona bejt. Nemůžeš mu mít za zlý, že nechce randit s tou tvojí hnusnou držkou.“

„*Hnusnou*?!“ zaječím.

Mason vážně zavrtí hlavou, ale jeho dokonalá tvář neprozrazuje nic. „Cameron vypadá dobře, to jo, ale…“

„Takže chodíš s nějakou sexy vysokoškolačkou?“ vyzvídá Anup.

Masonovi zrudnou bělostný tváře a rozpačitě si zakryje pusu dlaní, jako by se snažil zamaskovat tichej smích. „Ne, nikoho nemám.“

Přímej zásah. Takže být sám je lepší než chodit se mnou. Jasně.

„Takhle to není,“ vyhrkne Mason podrážděně – a já si uvědomím, že Darius měl asi pravdu, když říkal, že přemejšlím nahlas. „S tvým vzhledem to nemá nic společného.“

„Takže je to tou jeho totálně vypatlanou, kreténskou povahou,“ dovtípí se Anup.

„Jeho povaha tomu zrovna nepomáhá,“ připustí Mason a já mám pocit, jako by mě kopnul do ohryzku.

„Nebo jsi na holky,“ nadhodí Jody.

„Nejsem,“ odpoví Mason, a bodne mě tím přímo do hrudi.

„Takže za to fakt může ta jeho hrozná povaha.“ Anup vlepí Masonovi srdečného hubana na kulich a úplně ignoruje, co právě schytávám já. „To je v klidu, zlato. Stejně mu jde jenom o tvoje mozkový buňky.“

Mason bohužel nedostane šanci mou inteligenci bránit. Trenér Barnett si všimne našeho hloučku a pískne na píšťalku tak silně, až

to rve uši. „Morelli! Kumar! Jackson! Na hřiště!“ zařve, a tak vyrazíme sprintem na další cviky – vysoký kolena, boční výpady a další podobný lahůdky. A já celou dobu nedokážu myslet na nic jinýho než na svoje místo ve vesmíru.

Proč mě Mason Gray odmítl?

V hrudi mě nepříjemně hlodá. Cam Morelli má být přece… no, dokonalej. Všichni ho mají rádi, je to zářící hvězda na pozadí kalný temnoty. Strávil jsem roky tím, že jsem na tomhle obličeji, tomhle těle i téhle povaze makal, abych si upevnil pozici jednoho z nejrespektovanějších třeťáků na škole. Každej zná moje jméno i tvář, protože jsem si tu dobrou pověst vlastnoručně vybudoval.

Proč to na Masona nefunguje?

Kůže mě úplně pálí. Nepamatuju si, kdy naposledy jsem někoho někam zval já – obvykle lidi uháněj mě a já s nima pár tejdnů vydržím, dokud se nerozejdeme. Je mi jedno, co se o mně kvůli tomu říká. Pořád je lepší bejt považovanej za přelétavýho než naopak – je lepší, když se negativní pozornost točí kolem počtu mejch partnerů než kolem toho, že jsem teplej. Loni jsem si otestoval půdu a „vyšel s pravdou ven“ tím, že jsem chodil s jedním klukem z lakrosovýho týmu. Lidi naštěstí víc řešili to, že je to už pátej člověk, se kterým během tří měsíců randím, než fakt, že je to kluk.

Každej, kdo je na škole trochu populární, má u svýho jména aspoň jednu nálepku – ať už je pravdivá, nebo ne. Je lepší mít pod kontrolou, jaká nálepka to bude – v mým případě to je, že mě nejde zkrotit.

Na základce jsem byl totálně v prdeli. Takhle je to lepší.

Je to fakt jen mojí pověstí, že o mě Mason nemá zájem, nebo je za tím něco víc?

Tribuny se začínaj plnit – studenti v barvách Elwoodu, učitelé i rodiče. Ti moji ale nepřijdou. Poprvé vynechaj zápas, protože jsou

moc zaneprázdnění vyměňováním slin někde u večeře. Slunce klesá k obzoru a barví oblohu do ostrýho říjnovýho oranžova, i když je teprve konec září. Pod ukazatelem skóre se objevuje druhej tým a začíná se rozcvičovat. Ve mně to pořád ještě vře.

To je příšerný nápad, ale díky.

Upravím si chrániče ramen, zacvaknu mřížku helmy, pevněji utáhnu kopačky a snažím se dát se dohromady. Nemůžu polevit jenom proto, že mám blbou náladu. Zvlášť když je trenér Barnett v kontaktu se skautem z Alpineský univerzity, kterej sleduje Dariuse už od prváku a o mně se dozvěděl teprve loni, když jsem ve třeťáku nastoupil do týmu. Musím jet naplno, jestli chci mít aspoň nějakou šanci na plný stýpko – jinak byly ty poslední dva roky posedlýho tréninku a nabírání svalů úplně k ničemu.

Jak se přes hřiště valí řev nabuzenejch středoškoláků, začíná mi to lízt na nervy. Rozhodně nemůžu říct, že bych se do Masona zabouchnul. Na to já nejsem. Motýlci v břiše? Na to ho mám až moc vyrýsovaný. Jestli tady někdo po někom touží, tak spíš on po mně. Jsem jeden z nejvyšších a nejurostlejších třeťáků na škole – za což vděčím tátovu jedinýmu povedenýmu genu a vlastní posedlosti při tréninku. Mám přirozeně zlatohnědou pleť, která mi dodává takovej ten lehce záhadnej, sexy nádech etnicky ne úplně zařaditelnýho týpka.

„Seš prostě opálenej, bělochu," říká mi Anup pokaždý, když na to přijde řeč. Ale jinak – s těma svýma dlouhýma řasama a ostře řezanou čelistí jsem zkrátka neodolatelnej. Tak co se tady stalo?

Všechno se pokazí ve čtvrtý čtvrtině.

Zařadím se za Natea, našeho centra, a očima přejíždím moře perleťově bílejch helem, který se tříští o surovou červeň soupeřova týmu. Všichni jsou napjatí a čekají na signál. Pohledem sklouznu

k postranní čáře, kde si trenér Barnett mne prošedivělou bradku. Vedle něj stojí Mason, výraz pořád stejně neutrální.

Nate rozehraje, já sevřu míč v rukavicích a tribuny vybuchnou nadšením. Anup se snaží setřást chlapa, co se ho drží na křídle – Ravi už je dál na hřišti a má navrch nad tím, kdo ho brání. Máme to skoro v kapse. Zbývá dvacet vteřin, srovnáme skóre a Jodymu pak stačí proměnit bod navíc a máme vyhráno…

Najednou do mě z boku vrazí obrovská váha a zatluče mě do země tak prudce, až mi z plic málem vyrazí všechen vzduch. Zamrkám a dívám se do vítězoslavnejch očí za křiklavě červenou helmou. „Zůstaň dole, ty děvko!“ zařve.

Dokázal to. Zlomil mě. Nevím, odkud se to bere, ale najednou už nejsem na hřišti. Trávník je drsnej koberec v ložnici. Lidi nade mnou nejsou fotbalisti – jsou to spolužáci. Osmáci. Smějou se, šeptaj si, překrývaj si pusy dlaněma a dívaj se na mě s pobaveným odporem.

Myslíš, že je fakt…?

Jaká matka, takovej syn…

Už nejsem to děcko. Udělal jsem všechno pro to, abych se do týhle pozice už nikdy nedostal. Jenže vědět to teď nic neznamená. Čistá, nespoutaná zuřivost, která se ze mě vyvalí, by byla dost ošklivá – kdybych to nebyl… no, já.

Najednou jsem na nohou. Strhnu si helmu – on taky – a moje pěst dopadne na jeho obličej dřív, než stihne zvednout ruku. Pod tím úderem zavrávorá a skácí se do trávy, z nosu mu vystříkne krev.

To, co následuje, je vlastně zvláštním způsobem lichotivý. Jeho tým se na mě vrhne s bojovým pokřikem a moji kluci okamžitě vyrazej, aby je ode mě odtrhli.

A takhle zápas končí.

2.
Cam

„Já jsem tady oběť."

Sedím na lavičce před prázdným hřištěm, ruce zkřížený na prsou. Večerní slunce mi hází na kůži zlatej lesk, kterej mi nejspíš docela sluší. Po pozápasový poradě už jsou tribuny prázdný, takže přede mnou zeje jen opuštěný hřiště zalitý ostrým světlem reflektorů. Zelenej trávník a bílý lajny pročesává teplej vánek a chladí mi pot na čele, z kopaček mi sálá takový vedro, že by klidně speklo gumovej ovál pod nohama.

Barnett si promne lesklou pleš a unaveně si povzdechne. „Morelli, praštil jsi dalšího hráče," zamumlá.

„Řekl mi, že jsem děvka," namítnu. To je asi jediný vysvětlení, jaký ze mě dostane. Nebudu mu přece vykládat, že jsem měl divnej PTSD flashback, jako nějakej válečnej vysloužilec. „Hele, trenére. Jsem velkej chlap, takže v sobě mám hodně testosteronu. Když mě někdo urazí, je přirozený, že mu jednu natáhnu. To jste nikdy nekoukal na hokej? Tam si dávaj do držky furt."

„Je ti osmnáct, jsi středoškolák, ne profesionální hokejista, kterýho za to platí," odpoví Barnett zoufale. „A ještě jedna věc – a žádám tě o to opravdu slušně – přestaň přede mnou pořád mluvit o svým testosteronu."

„Jenom se bráním." Opřu si lokty o helmu položenou na klíně. Když jsou tribuny prázdný, není tu nikdo, kdo by ocenil, jak naprosto oprávněně jsem zareagoval na urážku. „Zas tak moc jsem ho nepraštil. Skoro ani nekrvácel."

„Na množství krve vůbec nezáleží, Morelli." Barnett se nade mnou tyčí se svýma sto sedmdesáti centimetrama a tváří se, že by mě nejradši sežral. „Tohle byla poslední kapka."

Zamrkám na něj. „Poslední? Copak byly i nějaký předchozí?"

Za mejma zádama se ozve pobavený uchechtnutí. Otočím se. Na atletickým oválu stojí Mason Gray, svírá v náručí svůj blok a vítr mu cuchá dokonale upravený černý vlasy. Že on za poslední dvě hodiny zkrásněl?

„Je tady něco k smíchu, nosiči vody?" houknu na něj.

Mason mi zase věnuje ten svůj nenápadnej úsměv, při kterým nejsou vidět zuby. „Ani v nejmenším, quarterbacku."

Otočím se zpátky k trenérovi a ukážu palcem Masonovým směrem. „Neměl by náhodou zametat koncovou zónu nebo něco?"

Trenér Barnett zakloní hlavu, jako by potichu prosil nebesa o trpělivost. Pak dojde k lavičce a začne se přehrabovat ve velký sportovní tašce. Vytáhne z ní desky z hnědýho papíru a hodí mi je do klína. „Stejně jsem si tě chtěl po zápase vzít stranou," pronese ponuře. „Ještě než ses rozhodl praštit dalšího kluka do obličeje."

Otevřu desky. Kouká na mě výpis mých známek.

Zdravověda – C
Angličtina – D
Matematika – F
Světové dějiny – C-
Samostatná četba – D
Tělocvik – A

„Co tam vidíš?“ zeptá se trenér Barnett.

„Že válím v tělocviku,“ zazubím se vítězoslavně. „To je teda fakt.“

Trenér si promne kořen nosu. „Morelli,“ pronese pomalu a důrazně, „už nesplňuješ minimální studijní průměr potřebný k tomu, abys mohl hrát za školní tým.“

Jako by mi právě plivnul přímo do pusy. „Cože, kurva?“ vyjedu a vyskočím na nohy. Helma mi přitom sjede z lavičky a odkutálí se na hřiště. „Vždyť školní rok teprve začal!“

„A ty už teď propadáš z několika předmětů. A navíc jsi zase někoho praštil.“

„Ještě jednou připomínám, že mi řekl, že jsem děvka,“ odfrknu si. „Musel jsem mu dokázat, že nejsem.“

Barnett znovu zhluboka vydechne, jako by ho moje samotná přítomnost dusila. „Tohle nemůžu přejít, Morelli. Školní pravidla platí pro všechny. I pro našeho nejlepšího quarterbacka. Něco se musí změnit. Jinak tohle byl tvůj poslední zápas.“

Váha jeho slov na mě dopadne tak tvrdě, až se mi podlomí kolena. Všechno se ve mně najednou zastaví. Srdce. Krev. Dech. „P-počkejte,“ vypravím ze sebe a zvednu ruce na svou obranu. „Já tomu nerozumím. Za pár tejdnů sem přijede ten skaut. Jestli nebudu hrát, moje šance, že si mě vybere…“

A že dostanu plný sportovní stipendium…

Najednou si všimnu, že se mi třesou prsty a láme se mi hlas. Sebevědomej, nezlomnej Cam Morelli přece nesmí fňukat. A tak ruce zase pomalu spustím a nasadím kamennej výraz.

„Právě proto se musíš dát dohromady,“ řekne trenér Barnett a zamyšleně si pohladí prošedivělou kozí bradku. „Jsi pozdní talent, co se náboru na vysokou týče, takže teď je tvoje jediná šance upoutat jeho pozornost, když už konečně splňuješ požadavky na výšku

a váhu. Posledních pár let jsi na sobě tvrdě makal, Morelli. Opravdu tvrdě. Byla by škoda, kdybys nakonec žádnou nabídku nedostal jen kvůli svému vysvědčení."

Jen taktak odolám nutkání fláknout sebou do trávy a začít se tam vzteky válet. Má pravdu. Posledních pár let jsem dřel jako blázen. Hlavně poslední rok. Nabíral jsem svaly, makal na kondici a piloval každej detail svojí hry. Kdybych se do fotbalu obul naplno už v prváku, možná bych teď měl od Alpineský univerzity ústní příslib stipendia. Nebo by si mě všimlo víc skautů a já bych si mohl vybírat.

Jenže neobul. Protože až do druháku to vůbec nebyl můj plán.

„Nařizuju ti sehnat si doučování," pokračuje trenér Barnett, úplně hluchej k tomu, jak se mi právě hroutí celej svět. „A taky terapeuta. Proboha, hlavně si, *prosím*, sežeň terapeuta."

„Doučování?" vypravím ze sebe a zbytek jeho řeči radši přejdu.

„Ano. Někoho, kdo ti pomůže se školou a…"

„Já vím, co je doučování."

„U tebe člověk nikdy neví." Přísně svraští huňatý obočí. „Ideálně nějakýho premianta se samými jedničkami, který bude ochotný snášet tvoje kecy."

K mojí naprostý hrůze se podívá na Masona Graye. Otočím hlavu tak rychle, až mi křupne za krkem. Mason nesměle zamává. „Trenér Barnett se mě na to ptal ještě před rozcvičkou," řekne. „Rád pomůžu."

Takže on to věděl.

Ten slizkej hajzl to celou dobu *věděl*.

Celej můj svět právě pohlcujou plameny pekla, který rozfoukává samotnej ďábel. Odmítl mě snad jen proto, aby si ještě víc užil to ponížení, o kterým celou dobu věděl, že mě čeká? Fakt mě nenávidí až tak moc? „Ne," zavrtím hlavou. „Prosím. Vykašlete se na to. Přísahám, kdokoliv jinej. Jen ne on."